

Arrest

nr. 189 439 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen met X.K. en de problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 155 169 van 23 oktober 2015 omdat hij met toepassing van artikel 39/73, § 2 van vreemdelingenwet niet gevraagd heeft om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking en hij derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht wordt in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn, dat hij geen elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat hij voor bescherming geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten en dat zijn vrees naar aanleiding van zijn geaardheid louter hypothetisch is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn paspoort, uitgereikt op 15 oktober 2008 en geldig tot 14 oktober 2018; zijn geboorteakte; een kopie van het proces-verbaal, d.d. 9 november 2015, van de verklaringen van zijn moeder aan de politie van Prishtinë naar aanleiding van de dreigbrief die zij op 7 november 2015 vond aan zijn woning en die als bijlage aan het proces-verbaal werd toegevoegd; een verklaring van zijn Kosovaarse advocaat V. V., d.d. 30 december 2015, waarin staat dat verzoeker problemen heeft met enkele personen met een gerechtelijk verleden; een niet-gedateerde brief van zijn moeder waarin zij zijn problemen beschrijft; drie pagina's (p. 49-51) uit een in maart 2011 gepubliceerd rapport van de Franse asielinstanties waarin onder meer de werking van de Kosovaarse justitie besproken wordt; vier foto's van de personen die verzoeker bedreigen; een origineel herdenkingsbericht ter nagedachtenis van zijn tijdens de oorlog in Kosovo overleden vader en oom; een psychologisch rapport d.d. 21 april 2016 en twee actualisaties van dit rapport, d.d. 9 september 2015 en 17 januari 2017, waaruit blijkt dat verzoeker tot op heden onder meer ten gevolge van de oorlog en ten gevolge van zijn problemen na de oorlog psychische problemen kent; en twee enveloppes waarin de documenten door zijn moeder vanuit Kosovo naar verzoeker zijn opgestuurd, d.d. 24 november 2015 en 18 januari 2017.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zijn beweerde problemen ongeloofwaardig dan wel hypothetisch zijn en hij daarenboven niet heeft aangetoond dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die vermogen hier een ander licht op te werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde dat hij persoonlijke problemen heeft gekend noch dat hij geen of onafdoende beroep kan doen op de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat het feit dat het proces-verbaal een kopie is, niet genoeg is om de bewijskracht ervan te ondermijnen “vanaf het moment dat er officiële vermeldingen op staan”, gaat voorbij aan de andere gedane vaststellingen van de commissaris-generaal die elke bewijswaarde van voormeld document ontzeggen: “Met betrekking tot het proces-verbaal, d.d. 9 november 2015, van de verklaringen van uw moeder aan de politie van Prishtinë naar aanleiding van de dreigbrief die ze op 7 november 2015 vond aan uw woning en waarin een verband wordt gelegd met uw in het kader van uw eerste asielaanvraag ingeroepen asielmotieven, kan vastgesteld worden dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Verder kan nog gewezen worden op de weinig professionele hoofding van het document. In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Kosovaarse General Police Directorate andere hoofdingen hanteert. Bovendien stelden zowel het Commissariaat-generaal als de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw eerste asielaanvraag vast dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt problemen te hebben gekend met X.(...) K.(...) en dat u bij een terugkeer naar Kosovo de familie K.(...) zou moeten vrezen. Gelet op voorgaande heeft het door u neergelegde stuk geen bewijswaarde.”

Het hoeft geen betoog dat louter stellen dat het voorgelegde document authentiek is, niet volstaat om de voorgaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Ook met de argumentatie dat de brief van zijn advocaat aantoonde dat er geen enkel gevolg is gegeven ondanks de tussenkomst van een advocaat, komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn asielrelaas en de bewijswaarde van voorgelegd document zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de aangaande vaststellingen: “Ook de schriftelijke verklaring van uw Kosovaarse advocaat mist de nodige objectieve bewijskracht. Zo komt het erg bevreemdend over dat de in de verklaring opgenomen informatie bijzonder summier is: er wordt onder meer niet aangegeven met wie u problemen heeft, welke problemen u heeft, wanneer deze problemen zich voordeden, welke stappen uw advocaat ondernam en of de autoriteiten een onderzoek hebben ingesteld naar deze problemen. Er wordt enkel gerefereerd aan ‘een conflict met enkele personen’, niets meer. Bovendien heeft een verklaring van een advocaat waaraan geen objectieve stukken worden toegevoegd redelijkerwijs een gesolliciteerd karakter.”

De motieven aangaande de brief vanwege zijn moeder, de vier foto's van de personen die hem bedreigen en het psychologisch rapport met de twee actualisaties ervan, laat verzoeker in zijn verzoekschrift onbesproken.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit niets blijkt dat er voor verzoeker in Kosovo naar aanleiding van de door hem beweerde problemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. De algemene verwijzing naar informatie betreffende de corruptie in Kosovo, berust niet op eigen, persoonlijke ervaringen en vermag dan ook geenszins aan te

tonen dat er voor verzoeker in casu geen beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens nog het volgende: "Bovendien blijkt uit de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde documenten dat de Kosovaarse autoriteiten (los van uw zaak) reeds optraden tegen verschillende familieleden van X.(...) K.(...). Dat de Kosovaarse autoriteiten, zoals u bij uw tweede asielaanvraag nog steeds volhield (verklaring DVZ 2e AA, vraag 18), niets hebben ondernomen, is dan ook niet meer dan een blote bewering die u niet heeft gestaafd. Dat de Kosovaarse autoriteiten tegen de opsteller van de aan u gerichte dreigbrief niet zouden hebben opgetreden waardoor uw belagers nog steeds in vrijheid rondlopen, kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer de anonimiteit van de schrijver van de dreigbrief. Dit wijst op zich niet op onwil of onkunde vanwege de Kosovaarse politie om tegen uw belagers op te treden." Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 mei 2017, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 30 juni 2017 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 mei 2017 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS